

Frihed. Der kunde forresten og være megen Anledning til, selv hvor Tjenestefolk vare antagne paa sædvanlige Tjenestetider, at hjemle Ret til, i visse Tilfælde at give Opsygelse med et kort Barsel. Huusbonden vilde da ikke blive saa forlegen som derved, at Tyendet uden Videre kan forlade sin Tjeneste. Dette kan det, efter Lovudkastet, endog gjøre uden al Mellemkomst af Øvrigheden. Kun paadrager det sig selv Ansvar som den, der ulovligt har forladt sin Tjeneste, hvis det siden befindes, at det ei har havt skjellig Marsag; herved kunde et Tyende forledes til et Skridt, som kom det dyrt at staae.

Bestemmelserne i §§ 17—19 ere i flere Henseender meget haarde, og som mig synes uretfærdige mod Tyendet. Isærdeleshed lader det sig neppe retfærdiggjøre, at Huusbonden, naar Tyendet ikke indfinder sig den bestemte Dag, strax kan antage et andet Tyende, og at den Udeblevne, naar dette er skeet, har, selv om det indfinder sig næste Dag, tabt sin Ret til at faae den betingede Tjeneste, og derhos efter § 21 skal tilbagegive de modtagne Fæstpenge, og det endog, naar det har været hindret ved Sygdom eller anden utilregnelig Marsag. Der er end ikke udtryffeligt taget Hensyn til det Tilfælde, at Tyendet hidtil har tjent et andet Sted, hvorfra det enten i sig er eller dog ved Omstændighederne let kunde blive umuligt at komme til den nye Tjeneste samme Dag som det forlader den forhenværende. Man maatte vel imidlertid antage, at i saadanne Tilfælde den Dag, paa hvilken det først blev muligt at komme i Tjeneste, maatte anses som den vedtagne, om end Tyendet ligefrem var fæstet til sædvanlig Skiftetid, forudsat, at Huusbonden var underrettet om det Sted, hvor det umiddelbart forhen tjente. Men da Omstændighederne, navnlig Veir og Wind, Banskfeligheden ved at faae Befordring paa taalelige Bilkaar let kunde foraarsage noget Ophold, vilde det dog være høist ubilligt, hvis det strax, naar det ikke indfinder sig til den Dag, hvortil Huusbonden efter almindelige Forhold kunde have ventet dets Ankomst, blev at behandle efter § 17 ff. Erdg. 25de Marts 1797 § 7 har maaffee været for lempelig ved at indrømme 8 Dage, inden Udeblivelsen virker Tjenestens

Forbrydelse, men en vis Frist, f. Ex. 3 Dage, burde der vel altid gives, og ved Siden deraf burde, i Overensstemmelse med bemeldte Forordning, „Sygdom eller andet lovligt Forfald“ fritage Tyendet for Udeblivelsens sædvanlige Følge. At et Tyende, der kommer nogle Dage for sildig, men dog bliver modtaget i Tjeneste, efter Udkastets § 18, skal for de udeblevne Dage lide forholdsmæssig Afkortning i sin Løn, er, med Hensyn til den, der har havt beviistlig Forfald, ubilligt; og ellers er det dog en Smaalighed, hvortil der saa meget mindre var Anledning, som Tyendet da for hver udebleven Dag maa bøde $\frac{1}{2}$ Rbd. Da disse saakaldte Bøder, der dog neppe kunne behandles anderledes end som Erstatning, efter Lovudkastet udeelt tilfalde Huusbonden, er denne langt rigeligere end den, nysnævnte Forordning har tillagt ham. Dette kan vel i sig være ganske rigtigt, men saa er der dog heller ikke nogen Anledning til hiin Afkortning, som hverken bemeldte Forordning eller Placaten af 3die December 1755 § 2 kjende.

Skjøndt § 20 i det Hele har Endeel imod sig, skulde jeg dog være tilbøielig til at bifalde samme, naar det gjordes til Betingelse, at det fæstede Tyende nogen Tid, om det saa kun var de i § 53 med Hensyn til et lignende Tilfælde bestemte 3 Uger førend Jardag, underrettede Huusbonden om, at det af den anførte Marsag ei kunde tiltræde Tjenesten. At bie til det sidste Dieblif, er en Modvillie eller Uegylbighed, hvorved Huusbonden sættes i Forlegenhed. Det medfører iøvrigt sine Banskfeligheder, at Tyendet, for at fritages for Bøderne, skal inden Tjenestetidens Udløb fuldbyrde det Ægteffab, for hvis Skyld det fritager sig for at gaae i Tjeneste; thi deels vil Huusbonden ikke altid kunne paasee, om dette indgaaes, deels kan det være af Marsager, der ei kunne tilregnes Tyendet, at det besluttede Ægteffab bortfalder eller udsættes.

Naar en Huusbond] uden at gjøre sig skyldig, efter Erdg. af 4de Octbr. 1833 § 24, ulovligen tilbageholder et Tyende, kan det ikke vel skee uden derved, at han, af en Grund, som ikke findes tilstrækkelig, ikke vil erkjende Tjenestetiden for ophørt. Men for denne urigtige Mening vil i mange Tilfælde den i § 22 be-